

HỒI THỨ SÁU MƯỜI LĂM

LỤC MẠCH THẦN KIẾM XUẤT THỦ KHÔNG LINH NGHIỆM

Hư Trúc nghe lão nói đến người thông minh tuấn tú thì nghĩ thầm: mình cũng không phải hạng ngu dốt gì cho cam nhưng còn hai chữ "tuấn tú" thì quả mình không đương nổi.

Nhà sư nghĩ vậy cúi đầu xuống nói:

- Những nhân vật tuấn nhã trên thế gian thực ra chẳng thiếu gì, Ngay ngoài kia cũng có hai người: một người Mộ Dung công tử còn một người nữa là công tử họ Đoàn. Tiểu tăng xin đưa họ vào đây, để tiên bối coi xem?

Lão già cười ha hả nói:

- Phái Tiêu Dao làm việc gì cũng nhất thiết lấy duyên kiếp làm yếu tố căn bản. Ngay việc tên nghịch đồ Đinh Xuân Thu phạm thượng cũng có tiền nhân. Nay lão phu đã đem thần công tu luyện bảy mươi năm trời truyền vào thân thể người. Có lý đâu còn đi truyền cho người thứ hai nữa?

Hư Trúc hỏi:

- Tiên bối!... Có thật tiên bối đã đem công phu rèn luyện suốt đời truyền hết vào cho tiểu tăng? Như vậy... tiểu tăng làm sao tiêu thụ được ơn đức cao dày đó?

Lão già nói:

- Việc này đối với người là họa hay là phúc khó mà nói trước được. Võ công cao cường chưa hẳn đã phúc. Người coi biết bao nhiêu người trên thế gian chẳng hiểu chút võ công nào, chỉ biết cặm cụi làm việc, không phải bận tâm lo nghĩ điều gì, tránh hết mọi chuyện cạnh tranh đồng thời khỏi phiền não? Hồi trước ta chỉ học cầm, kỳ, thi, họa không theo đuổi cho đến cùng môn võ học thì đó là một giai đoạn sung sướng nhất trong đời ta. Hài tử! Đinh Xuân Thu chắc hẳn ta đã chết dưới bàn tay của hắn rồi, nên hắn làm việc càn rỡ không còn ứ kỵ gì nữa.

Ngừng một lúc, lão nói tiếp:

- Tấm đồ hình này nữa trên vẽ lại nơi ta hưởng phúc thanh nhàn. Còn trong núi Thiên Sơn ở cõi Tây Vực ta đã cất giấu những sách vở về võ học thì người ráng mà tìm lấy. Người cứ theo đó mà rèn luyện. Chỉ trong vòng một năm thì võ công người tiến tới mức ngang bằng với Đinh Xuân Thu.

Nói xong lão thò tay vào bọc lấy ra một cuộn nho nhỏ nhét vào tay Hư Trúc.

Hư Trúc trong lòng lấy làm khó nghĩ nói:

- Tiểu tăng võ học chưa thành, chuyến này vâng mệnh sư phụ xuống núi đưa tin rồi lập tức phải về chùa phục mệnh của sư phụ. Việc gì mà phương trượng bản tự cùng sư phụ không chuẩn cho thì dù có lời dặn của tiên bối, tiểu tăng cũng không tuân theo được.

Lão già nhăn nhó cười nói:

- Nếu lòng trời đã định như thế, muốn để cho ác nhân làm càn thì cũng đành chịu chờ biết làm sao? Người... Người...

Lão vừa nói được hai tiếng người thì đột nhiên toàn thân run bắn lên, từ từ cúi xuống, hai tay chống đất, rõ ràng tinh thần lão suy nhược vô cùng!

Hư Trúc cả kinh, vội đưa tay ra nâng dậy nói:

- Lão... lão tiên bối! Tiên bối làm sao vậy?

Lão già đáp:

- Ba mươi năm trời ta chịu đau khổ. Bảy mươi năm tu luyện cực nhọc đã truyền hết cho người rồi. Bữa nay mệnh trời đã hết. Hài tử! Người không chịu kêu ta một lần bằng "sư phụ" hay sao?

Lão nói xong mấy câu này chỉ còn thoi thóp thở.

Hư Trúc bản tính vốn thuận hậu, nhìn lão già rất tội nghiệp, thấy rõ ràng lão chỉ còn sống trong khoảnh khắc. Cặp mắt lão lộ ra những sự khẩn cầu trông rất thảm hại, khiến cho nhà sư phải mềm lòng, bất thần buộc miệng gọi lên hai tiếng:

- Sư phụ!

Lão già cả mừng, gắng sức rút một ngón tay bên trái ra một cái vòng sắt đen, toan lắp vào tay Hư Trúc, nhưng vì kiệt lực quá, nắm tay Hư Trúc không chặt. Hư Trúc vội la gọi:

- Sư phụ!

Rồi cầm lấy vòng đeo vào tay mình.

Lão già nói:

- Hay! Hay lắm!... hài tử... người là đệ tam đệ tử của ta... khi gặp Tô Tinh Hà, người... người kêu y bằng đại sư ca!... người họ gì?

Hư Trúc đáp:

- Đệ tử thật không biết.

Lão già nói:

- Có điều đáng tiếc là tướng mạo người khó coi! Trung gian tất còn bị nhiều phen điều đứng. Thôi đành phó mặc thiên công! Đáng tiếc... thật là đáng tiếc.

Thanh âm lão mỗi lúc một yếu đi. Lão nói đến câu "đáng tiếc" thứ hai thì cơ hồ không rõ nữa.

Đột nhiên người lão xô về phía trước. Trán đập xuống đất đàng "bình" một tiếng, rồi không nhúc nhích được nữa.

Hư Trúc lay gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Nhà sư nâng lão dậy, để tay lên mũi thì lão tắt hơi rồi.

Hư Trúc cùng lão ở với nhau chưa đầy một giờ. Kể ra, cũng chưa có tình nghĩa gì sâu sắc cho lắm. Nhưng nhà sư nghĩ mình đang thừa hưởng bảy mươi năm thần công của lão.

Hơn nữa lão đối với nhà sư như người rất thân cận. Tóm lại có thể nói rằng một bộ phận ở trong mình lão đã biến vào mình và ngược lại một phần bộ phận của mình đã biến vào nội thể lão. Đột nhiên lão chết đi, nhà sư nghĩ lại không khỏi xúc động can trường, buông một tiếng khóc. Hư Trúc khóc một hồi rồi gạt nước mắt nghĩ thầm:

- Ta phải đem tin này báo cho Tô Tinh Hà biết mới được. Lão tiên sinh đây cứ đòi ta kêu bằng sư phụ thì chết mới nhắm mắt được. Mình cũng miễn cưỡng kêu mấy tiếng để gọi là an ủi tấm lòng người trong lúc lâm chung. Ta đã là đệ tử phái Thiếu Lâm có lý đâu còn đi theo phái khác? May ở chỗ chuyện này chỉ có hai người biết thì lão tiên sinh đã chết rồi. Trên đời chẳng một ai hay.

Nhà sư quỳ phục xuống đất hướng về di thể lão già lay mấy lay lâm râm khẩn khứa:

- Lão tiên bối ơi! Tiểu tăng kêu lão tiên bối bằng "sư phụ" là giả đó chứ không phải thật. Lão tiên bối ở dưới suối vàng có linh thiêng xin đừng trách tiểu tăng!

Khẩn xong nhà sư trở gót đi ra, vẫn chuồn qua lỗ thủng trên vách ra ngoài. Bây giờ thân thể nhà sư lẹ làng như con chim én xuyên qua hai bên vách ván ra khỏi căn nhà một cách rất nhanh nhẹn.

Hư Trúc ra khỏi nhà gỗ rồi bỗng giật nảy mình vì chỗ nào cũng thấy những cây tùng đổ xuống nằm ngổn ngang. Dưới đất lại có một cái huyết rất sâu. Nhà sư không ngờ mới vào căn nhà gỗ chưa đầy một giờ mà cảnh tượng bên ngoài đã biến cải đến trời long đất lở. Nhà sư nghĩ lại chắc những cây tùng này bị người đánh đổ xuống lúc mình ngắt đi cho nên không hay biết gì cả.

Hư Trúc lại thấy mọi người bên ngoài nhà đã phân thành hai bọn. Bọn Lung á lão nhân Tô Tinh Hà ngồi ở đầu mé hữu. Bọn Huyền Nạn, Khang Quảng Lăng, Tiết Mộ Hoa..., đều đứng đằng sau lão.

Tinh Tú Lão Quái Đinh Xuân Thu ngồi đầu mé tả. Diệp Nhị Nương, Thiết Diện Nhân (người mặt sắt) Du Thản Chi cùng bọn đệ tử Tinh Tú Lão Quái đều đứng đằng sau Đinh Xuân Thu.

Mộ Dung Phục, Vương Ngọc Yến, Đoàn Dự, Cưu Ma Trí, Đoàn Diên Khánh, Nam Hải Ngạc Thần thì nhớn như đứng ở xa xa, xem chừng không muốn về bè với phe nào.

Giữa Tô Tinh Hà cùng Đinh Xuân Thu đốt một cây cột lửa cháy rất to. Tô, Đinh hai lão đang vận động chưởng lực để đẩy cây hoả trụ sang đối phương. Cây hoả trụ chênh chếch đi lẩn dần về mé hữu. Rõ ràng Đinh Xuân Thu đang chiếm được thượng phong.

Mọi người đều hai mắt đổ dồn vào cây hoả trụ nên Hư Trúc ở trong nhà ra không ai để ý đến.

Đương nhiên Vương Ngọc Yến chỉ quan tâm đến biểu ca là Mộ Dung Phục mà Đoàn Dự thì để hết tâm trí vào Vương Ngọc Yến. Hai người này chẳng thèm nhìn đến cây hoả trụ mà cũng chẳng đưa mắt ngó Hư Trúc lấy một lần.

Hư Trúc từ đằng xa đi sau mọi người qua sang mé hữu đứng bên sư bá Huyền Nạn. Nhà sư tuổi trẻ thấy cây hoả trụ lớn mỗi lúc một nhích lại gần mé hữu.

Tô Tinh Hà vận động chân khí, áo lão phùng lên trông tựa hồ như một cánh bướm thuận gió, hai tay lão không ngớt phóng chưởng ra.

Đinh Xuân Thu vẫn cười nói tự nhiên, tay áo phe phẩy nhẹ nhàng dường như không để ý gì.

Bọn đệ tử phái Tinh Tú đang thi nhau tán tụng sư phụ.

Nào là:

- Tinh Tú lão tiên cất nhắc vật nặng coi nhẹ như không. Thần thông lão tiên trên đời có một. Bữa nay các người sẽ được mở rộng tầm mắt.

Nào là:

- Sư phụ ta còn có ý giáo huấn cho kẻ khác, nên chỉ từ từ thúc đẩy thân công. Nếu không thì chỉ ra tay một cái là lão họ Tô kia lập tức bị tru diệt.

Nào là:

- Nếu còn kẻ nào chưa chịu khuất phục thì cứ lấy một chọi một ném thử mùi thần công của phái Tinh Tú.

Nào là:

- Dĩ nhiên chẳng ai muốn liệt vào hàng võ sĩ hạ lưu dù họ có hợp lực tiến ra, bọn mình cũng chẳng coi vào đâu.

Nào là:

- Tinh Tú là một phái võ thiên hạ vô địch! ý trời đã định rõ như vậy. Kẻ nào lớn mật đem giở trò châu chấu đá xe thì chẳng qua tự rước lấy cái hoạ diệt vong mà thôi.

Giả tử bọn Cưu Ma Trí, Mộ Dung Phục, Đoàn Diên Khánh lúc này nghe chúng khoác lác đồng thời ra tay quay lại vây đánh Đinh Xuân Thu thì Tinh Tú Lão Quái tuy bản lãnh cực kỳ lợi hại cũng khó lòng chống lại được mấy tay cao thủ hợp lực liên công.

Song bọn Cưu Ma Trí trước nay cũng chẳng có thiện cảm gì với Lung á lão Nhân Tô Tinh Hà, nên họ chẳng buồn ra giải cứu lão trong cơn nguy khốn. Hơn nữa ai cũng còn điều ứ kỵ là sợ người ngoài nhân chỗ mình sơ hở mà hạ thủ. Vì vậy nên nghe bọn đệ tử phái Tinh Tú thổi sư phụ chúng lên mây xanh, bọn Cưu Ma Trí chỉ tùm tùm cười chứ không nói gì.

Đột nhiên cây hoả trụ lướt tới phía trước trèm vào người Tô Tinh Hà, mùi khét lẹt bay ra. Mấy chòm râu dài của họ Tô bị đốt cháy sạch cả.

Tô Tinh Hà phải cố sức chống cự mới đẩy được cây hoả trụ ra. Nhưng cây hoả trụ ra xa người lão không đầy hai thước. Ngọn lửa loé ra co lại chẳng khác gì con trăn lớn há miệng toan đớp người...

Hư Trúc ngấm ngấm hơi sợ, lấm bắm:

- Tuy ta không nhìn nhận lão họ Tô kia là sư huynh, nhưng chẳng ít nhiều cũng có mối dây dưa với nhau. Bây giờ mình trông thấy lão sắp bị cây hoả trụ đốt chết biết làm thế nào cho phải?

Bỗng nghe hai tiếng "beng beng" vang lên tiếp theo là hai tiếng "tùng tùng"

Đó là tiếng trống và tiếng thanh la nổi hiệu.

Nguyên bọn đệ tử phái Tinh Tú đều mang theo nào trống, nào đồng la, nào bịt đầu kín trong bọc. Bây giờ mới đem ra khua nhộn lên để tuyên dương oai phong của sư phụ. Lại mấy gã phát cờ xanh, cờ vàng, cờ đỏ, cờ tím, lớn tiếng reo hò.

Trong võ lâm khi hai người đấu nội lực với nhau, từ thuở khai thiên lập địa, chưa ai dùng đến thanh la, tiếng trống để oai trợ bao giờ. Vụ này đáng kể là một vụ hi hữu. Cru Ma Trí cười ha hả nói:

- Tinh Tú Lão Quái thật là một kẻ mặt dày cổ kim hiếm thấy!

Giữa những tiếng thanh la, tiếng trống khua huyền não om sòm, một tên đệ tử phái Tinh Tú lấy ra một mảnh giấy, lớn tiếng đọc một đoạn biên ngẫu để ca ngợi Tinh Tú lão tiên dương oai ở Trung Nguyên.

Không hiểu tên này đã mượn được tay đồ gàn nào soạn cho bài này để tán tụng công đức của Tinh Tú Lão Quái. Thật là một tràng bẻ ngô bẻ dưa, tiếng loa pha lẫn tiếng trống. Ta hãy gác những lời ca tụng của bọn võ sĩ kia ra. Thực tình mà nói thì nội lực Tinh Tú Lão Quái quả là dào dạt như sóng cồn.

Giữa lúc tiếng thanh la tiếng trống vang lừng và tiếng xung tụng om sòm, cây hoả trụ cháy to tiến lên nửa thước.

Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, hơn hai chục đại hán tử sau nhà im lặng chạy ra đứng trước mặt Tô Tinh Hà. Đây là những gã cầm điếu đã khiêng Huyền Nạn lên núi lúc trước và đều là đệ tử Tô Tinh Hà.

Đinh Xuân Thu phóng chưởng lực ra đẩy cây hoả trụ tới đốt hơn hai mươi đại hán đó. Lập tức da thịt cháy xèo xèo mà cả hai mươi tên vẫn đứng điềm nhiên giữa vùng lửa cháy. Mặc dù toàn thân họ bị lửa đốt họ vẫn đứng yên không nhúc nhích. Họ lại cầm không lên tiếng, thành ra một tấn kịch bi tráng.

Những người bàng quan nhìn thảm kịch này không khỏi động lòng. Cả Vương Ngọc Yến lẫn Đoàn Dự cũng phải đảo mắt nhìn ra thì thấy ngọn lửa ở cây hoả trụ đương đốt tới hơn hai mươi đại hán cầm điếu. Gã nào cũng bị lửa cháy bùng bùng. Chỉ trong khoảnh khắc, mấy gã cháy đen như cục than.

Đoàn Dự bỗng la lên:

- Không được tàn nhẫn đến thế!

Chàng vung tay phải ra toan dùng "Lục mạch Thần kiếm" để đánh Đinh Xuân Thu. Nhưng chàng vận kiếm không đúng phép nên nội lực đây rẫy mà chỉ chuyển qua chuyển lại chứ không theo đầu ngón tay phóng ra ngoài được, trán chàng toát đầy mồ hôi, chàng cất tiếng gọi:

- Mộ Dung huynh! Mộ Dung huynh mau mau ra tay ngăn trở bọn tàn ác kia đi. Vừa nãy Mộ Dung Phục, tinh thần lâm vào cuộc hôn mê toan tự vẫn. May nhờ được công phu "Lục mạch Thần kiếm" của Đoàn Dự đánh rớt thanh trường kiếm ở tay y xuống.

Nhưng lúc đó tinh thần y đang hoảng hốt chưa nhìn thấy phép phóng "Lục mạch Thần kiếm" ra sao. Sau y đã biểu Đoàn Dự diển lại cho xem, nhưng Đoàn Dự vẫn chưa tái diển.

Mộ Dung Phục nghe Đoàn Dự kêu mình ra tay liền nói:

- Đoàn huynh hiện ở đây, tiểu đệ đâu dám múa rìu qua mắt thợ, đánh trống qua cửa nhà sấm? Xin Đoàn huynh lại thử ra chiêu "Lục mạch Thần kiếm" đi!

Đoàn Diên Khánh đến sau, chưa nhìn thấy Đoàn Dự phóng "Lục mạch Thần kiếm". Nhưng lão là chính phái họ Đoàn nước Đại Lý thì thứ thần công đặc biệt trong nhà lão nay dĩ nhiên là lão đã được nghe qua. Lão vừa nghe Mộ Dung Phục nói bất giác run lên, liếc mắt nhìn Đoàn Dự để hiểu xem chàng có hiểu môn thần công đó thật không. Nhưng lão thấy chàng đưa ngón trở bên phải ra, nào điểm, nào vạch, xuất thủ rất phương pháp song nội lực tuyệt không phát huy được chút nào. Lão không hiểu Đoàn Dự đã học qua môn này chưa mà sao không sử dụng theo ý muốn mình được. Lão lẩm bảm nhủ thầm:

- Nào thấy "Lục mạch Thần kiếm" gì đâu mà mình đã sợ cuống lên? Chẳng qua thành lời này hư trương thanh thế để lừa gạt người ngoài. Môn Lục mạch Thần kiếm của họ Đoàn ta tuy các bậc cố lão có truyền lại cái tên này, mà thực ra đã có người nào luyện được đâu? Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự không chịu ra tay thì cho là chàng có ý giấu diếm. Y là người rất sâu sắc, không chịu hành động một cách khinh suất chỉ đứng nguyên một bên để xem biến diển.

Sau một lúc nữa, hơn hai chục tên đại hán cầm điếu đứng dưới làn lửa đỏ của cây hoả trụ đã bị cháy thành than chết đến một nửa, còn một nửa đều bị trọng thương.

Bỗng nghe tiếng trống nhộn nhịp. Đinh Xuân Thu phát tay áo bào luôn hai cái, cây hoả trụ vượt qua đám đại hán cầm điếu, trườn đến Tô Tinh Hà.

Tiết Mộ Hoa kêu lên:

- Không được hại sư phụ ta!

Rồi toan tung mình nhảy đến trước cây hoả trụ.

Tô Tinh Hà phóng ra một chưởng đẩy Tiết Mộ Hoa ra rồi bảo:

- Người làm thế chết cũng vô ích.

Đoạn lão ngưng tụ hết toàn lực vào tay trái đánh tới cây hoả trụ.

Nhưng lúc này nội lực của lão bị hao tổn rất nhiều. Chưởng lực của lão chỉ tạm thời ngăn cản được một chút. Lão thấy toàn thân nóng bỏng, trước mắt ngọn lửa cháy đỏ rực. Năm trước lão phát thế giả cầm giả điếu để đánh đổi lấy cuộc sống thêm ba mươi năm. Trong khoảng thời gian ba mươi năm nay, công lực của lão tuy tiến triển rất nhiều song Đinh Xuân Thu cũng tiến triển mau lẹ hơn.

So với ba mươi năm trước hai người đã tử thí thì lần này võ công lại càng cách xa hơn trước nhiều.

Lúc này chân khí trong mình Tô Tinh Hà khác nào ngọn đèn hết dầu và chắc chắn không còn lối nào thoát khỏi độc thủ của Đinh Lão Quái.

Tô Tinh Hà nghĩ đến sự phụ giả chết ba mươi năm nay, bây giờ Đinh Xuân Thu giết xong mình rồi tất nhiên sẽ sấn vào nhà ^^ su phụ cũng không chống nổi. Người lão bị cây hoả trụ bức bách mà trong dạ lại càng bồn chồn.

Hư Trúc thấy Tô Tinh Hà đang lúc cực kỳ nguy cấp mà vẫn đứng nguyên chỗ không chịu lùi nửa bước. Nhà sư không nhìn được nữa tiến lại nắm lấy sau lưng Tô Tinh Hà nói: - Chết thế cũng vô ích, tránh đi cho mau!

Thật là cơ duyên gặp thời. Lúc này Tô Tinh Hà phóng chưởng ra nhưng chưởng lực rất suy yếu tưởng chẳng còn công hiệu gì nữa, đành một dạ tử chiến cho đến lúc cuối cùng, chẳng lẽ bó tay chịu chết mà thôi...

Ngờ đâu lão cảm thấy sau lưng đột nhiên có luồng nội lực hùng hậu vô cùng truyền vào trong người mình. Nội lực này lại đúng như luồng nội lực trong người lão. Chưởng vừa phóng ra, chưởng lực tăng gia không biết mấy lần.

Bỗng nghe những tiếng tù và vang lên: cây hoả trụ chạy ngược trở lại đến đốt Đinh Xuân Thu, dư thế tràn cả tới bọn đệ tử phái Tinh Tú đến bị vây trong vòng lửa đỏ. Chỉ trong giây lát tiếng thanh la, tiếng trống, tiếng náo loạn xạ cả lên, lẫn với những câu chúc tụng:

- Uy thế phái Tinh Tú làm chấn động Trung Nguyên. Ân sư ta là tay thiên hạ vô địch. Tiếng chúc tụng xen lẫn với những tiếng chửi bới tục tằn, tiếng gọi nhau ới ới chạy trốn mong thoát nạn.

Đinh Xuân Thu giật mình kinh sợ. Thực ra thì nội lực Hư Trúc có hợp với chưởng phong của Tô Tinh Hà cũng chưa chắc đã thắng nổi Đinh Xuân Thu. Có điều Tinh Tú lão quái đang lúc nắm vững phần thắng thì gặp cuộc phản kích một cách bất thành hình. Vì lão bị vố bất ngờ nên sợ hãi cuống quýt, chân tay bủn rủn. Đồng thời lão quái phát giác ra chưởng phong của đối phương bao hàm một thứ nội lực vô cùng mãnh liệt, cao xa hơn sư huynh Tô Tinh Hà nhiều, mà hiển nhiên là công phu của bản phái. Lão tự hỏi:

- Hay là sư phụ bị ta sát hại, đột nhiên hiển linh? Linh hồn sư phụ nhập vào sư huynh để đòi nợ mình chăng?

Nghĩ tới đây bất giác lão run lên, không ngưng tụ nội lực được nữa. Cây hoả trụ bị đẩy tới bên mình mà không còn sức đẩy ra.

Trước diễn biến đột ngột này Tô Tinh Hà cùng Đinh Xuân Thu tất nhiên là không ngờ đến, chính Hư Trúc cũng chẳng hiểu gì hết.

Cây hoả trụ lần về phía Đinh Xuân Thu cháy rất dữ dội.

Đinh Xuân Thu la lên:

- Thiết diện đồ nhi! Mau ra tay đi!

Du Thản Chi trong lúc thăng thốt, không kịp suy nghĩ gì nữa vùng mình nhảy ra, phóng cả song chưởng để đẩy cây hoả trụ.

Bỗng nghe tiếng xèo xèo vang lên. Cây hoả trụ gặp luồng chưởng phong khí lạnh phi thường, chỉ trong chớp mắt ngọn lửa đỏ rực tắt ngấm, cả luồng khói xanh cũng tiêu tan rất mau. Dưới đất, chỉ còn lại những khúc cành thông to lớn đã cháy thành than.

Đinh Xuân Thu bị cháy hết cả mày râu. áo quần cháy rách tả tơi. Vẻ mặt lão cũng cực kỳ hoảng hốt. Trong lòng lão vẫn nơm nớp lo sợ âm hồn sư phụ linh, lão không dám ngang ngược nữa, cất tiếng gọi bọn đồ đệ:

- Đi thôi!

Lão lạng người đi một cái đã ra xa đến bảy tám trượng.

Bọn đệ tử phái Tinh Tú cũng cúp đuôi chạy theo thầy. Chẳng ai kịp lượm nào trống, nào thanh la, nào bạt bỏ ngổ ngang dưới đất.

Bài từ ca tụng Tinh Tú oai danh trấn động Trung Nguyên cũng chưa đọc xong đã bị lửa cháy một miếng lớn, mảnh còn lại bay đi bay lại trên mặt đất, tựa hồ như chế nhạo công cuộc dương oai của Tinh Tú Lão Quái tại Trung Nguyên là chuyện đầu voi đuôi chuột.

Thầy trò phái Tinh Tú bỏ chạy một cách đột ngột khiến mọi người đều sửng sốt.

Diệp Nhị Nương gọi giựt lại:

- Đinh ca ca! Đinh ca ca bỏ tôi mà đi? Chẳng ^^ gì với nhau hết?

Dứt lời miệng cũng chạy như bay đuổi theo Đinh Xuân Thu.

Bọn Đoàn Diên Khánh, Nam Hải Ngạc Thân, Cửu Ma Trí đều cho Lung á lão nhân Tô Tinh Hà dụ địch bằng kế khổ nhục, nhử cho Đinh Xuân Thu ^^ công lực để đốt cháy bọn đồ đệ cam điếc của mình, rồi ^^ đòn đánh bất thành linh như sét nổ lung trời khiến cho đối phương không kịp đề phòng, cúp đuôi chạy.

Lung á lão nhân là tay bản lãnh phi thường lắm mưu nhiều trí từng nổi danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Vừa rồi lão cùng Tinh Tú Lão Quái mở đầu ^^ đã đánh bật một cây tùng rất lớn đường kính đến hơn một thước. Mọi người đều phải kinh hồn động phách. Sau cùng lão ^^ thần công khiến Tinh Tú lão quái phải cắm đầu chạy dài. Vì yên trí như vậy, quần hùng không lấy làm lạ.

Hư Trúc chỉ là một tên đệ tử vào hàng tam đại phái Thiếu Lâm bản lãnh y rất tâm thường ai cũng biết rồi, nên không ngờ vì y đã ám trợ Ngô Tinh Hà. Chính Hư Trúc cũng chẳng hiểu gì ráo.

Chỉ Tô Tinh Hà liếc mắt nhìn thấy chiếc vòng sắt đeo ở ngón tay Hư Trúc đúng là chiếc vòng của sư phụ là biết rõ ngay. Lòng lão vừa xót thương lại vừa mừng thầm. Mộ Dung Phục nói:

- Lão tiên bối công lực uyên thâm, đuổi được lão quái chạy dài, chắc là sau trận ác đấu kinh hồn này lão phải táng đờm kinh hồn không dám dòm rỏ Trung Nguyên nữa. Thế là lão tiên bối đã được một việc phúc đức cho võ lâm vậy!

Tô Tinh Hà thấy mười phần đệ tử của mình bị chết đến tám chín, còn vài phần thì bị trọng thương, nên lòng lão rất đau thương.

Tô Tinh Hà sực nhớ ngay đến sự an nguy của sư phụ, quay lại nói với bọn Huyền Nạn, Mộ Dung Phục mấy câu khách sáo, rồi cầm tay Hư Trúc nói:

- Tiểu sư phụ! Mời tiểu sư phụ đi với lão sư vào trong này!

Hư Trúc đưa mắt nhìn Huyền Nạn để hỏi ý kiến.

Huyền Nạn nói:

- Tô tiên bối là bậc cao nhân trong võ lâm. Nếu người có điều chi dạy bảo, người phải nhất nhất tuân theo mệnh lệnh mới được!

Hư Trúc đáp gọn một tiếng:

- Vâng.

Rồi theo Tô Tinh Hà chui cửa động đi vào.

Tô Tinh Hà thuận tay kéo tấm ván gỗ, chắn ngang cửa động.

Mọi người bên ngoài đều là những tay biết nhiều hiểu rộng trên chốn giang hồ, thấy cử động này, biết ngay Tô Tinh Hà không muốn người ngoài tiến vào thám thính, nên đều giữ ý không ai thóc mách đến việc của lão.

Người ít lịch duyệt trong đám này thì lại chỉ chăm chú để ý vào Vương Ngọc Yến. Tô Tinh Hà cùng Hư Trúc vào trong nhà lúc nào chàng cũng không hay, chàng chẳng còn lòng nào mà để ý đến việc hai người nữa.

Tô Tinh Hà dất tay Hư Trúc vào nhà trong. Sau khi chuồn qua hai lỗ hổng hai tầng vách ván vào tới nơi, thì thấy lão già nằm phục dưới đất, Tinh Hà đưa tay ra sờ sụ phụ thấy lão chết rồi.

Vụ này tuy mùi phân họ Tô đã biết được tám, chín, nhưng không nhin nổi mối bi ai từ đáy lòng phát ra, ông phục xuống lạy trước thi hài sụ phụ, vừa khóc vừa nói:

- Sụ phụ ơi sụ phụ! Sụ phụ bỏ đệ tử ra đi vĩnh viễn không trở lại nữa. Từ đây bọn đệ tử không còn bao giờ được nghe lời giáo huấn của sụ phụ nữa!

Hư Trúc nghĩ thâm:

- Lão già này đúng là sụ phụ Tô tiên bối. Quả nhiên lão đã nói thật, chứ không phải lừa gạt ta.

Tô Tinh Hà gạt nước mắt đứng dậy nâng thi thể sụ phụ lên đặt tựa vào vách ván để ngồi ngay ngắn. Tô lại dất Hư Trúc cùng đến ngồi tựa vào vách ngang vai với lão sụ phụ. Hư Trúc tự hỏi:

- Tô tiên bối đặt mình ngồi ngang bên xác chết lão sụ phụ y để làm gì? Chẳng lẽ... ông này cũng bắt ta phải chết theo sụ phụ?

Nghĩ vậy nhà sư trẻ tuổi cảm thấy ớn gáy. Y muốn đứng dậy nhưng không dám. một là y vẫn kính sợ Tô Tinh Hà, không dám trái ý, hai là ^^ sụ bá tổ Huyền Nạn đã bảo nhất nhất tuân theo mệnh lệnh ^^.

^^ Tô Tinh Hà kéo ngay ngắn lại cái vạt áo của ông đã bị ^^ một nửa, rồi đột nhiên ông quỳ xuống trước mặt mình, Hư Trúc ^^ sửng sốt!

Tô Tinh Hà dập đầu lạy, nói:

- Kê đệ tử bất hiếu phái Tiêu Dao là Tô Tinh Hà xin làm lễ bái kiến chưởng môn bản phái!

Hư Trúc sợ quá. Chân tay luống cuống, y lảo đảo một mình:

- Cha này điên mất rồi! Cha này điên mất rồi!

Nhà sư hấp tấp quỳ lên đập đầu mà lạy Tô Tinh Hà vừa nói:

- Lão tiên bối thi hành đại lễ thế này, tiểu tăng phải tổn thọ mất!

Tô Tinh Hà nghiêm sắc mặt nói:

- Sư đệ! Sư đệ đã được sư phụ ta thu nạp làm đệ tử truyền ^^, tức là chương môn của bản phái. Ta tuy là sư huynh, nhưng ta thi đại lễ đây là tỏ lòng chí thành với bản phái và là lễ ra mắt chương môn ^^ đương nhiên là đập đầu lạy tám lạy!

Hư Trúc ấp úng:

- Cái này... cái này...

Bây giờ nhà sư biết rõ Tô Tinh Hà không phải phát điên, nhưng ông không điên thì mình lại càng lâm vào tình trạng khó xử.

Tô Tinh Hà nói:

- Sư đệ ơi! Tính mạng ta mà còn sống được là nhờ ở sư đệ cứu cho. Chắc hẳn sư phụ đã hoàn thành cho sư đệ rồi, vậy sư đệ nhận mấy lạy của ta là đáng lắm. Sư phụ đã bảo sư đệ bái cho trọn vẹn lễ thầy trò. Phải chăng người bảo sư đệ khấu đầu chín cái? Sư đệ đã đập đầu lạy chưa?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng đập đầu lạy rồi, nhưng lúc ấy chưa biết là lễ bái sư. Tiểu tăng đã là đệ tử phái Thiếu Lâm, không thể biến cải để gia nhập phái khác được.

Tô Tinh Hà nói:

- Dĩ nhiên sư phụ đã hiểu sư đệ là đồ đệ phái Thiếu Lâm nên nhất định người hoá giải võ công trước của sư đệ rồi mới truyền võ công bản phái sau. Phải chăng sư phụ đã trút hết công lực suốt đời của người vào nội thể sư đệ?

Hư Trúc gật đầu nói:

- Đúng thế!

Tô Tinh Hà lại nói:

- Tiêu biểu của bản phái là cái nhẫn sắt kia. Phải chăng cũng do sư phụ đeo vào ngón tay cho sư đệ?

Hư Trúc đáp:

- Chính thế! Có điều... tiểu tăng hoàn toàn không hiểu đó là tiêu biểu của chương môn nhân gì hết...!

Tô Tinh Hà ngồi xếp bằng xuống đất nói:

- Sư đệ! Phúc trách sư đệ cực kỳ thâm hậu! Ta cùng Đinh Xuân Thu mấy chục năm trời, mong mỗi cái nhẫn sắt đó, thủy chung vẫn không được! Vậy mà sư đệ mới gần gũi sư phụ trong vòng một giờ sư phụ đã trao nhẫn cho.

Hư Trúc vội nói:

- Vậy tiền bối lấy đi thôi! Cái nhẫn này tiểu tăng không dùng làm gì được! Hư Trúc vừa nói vừa rút nhẫn ra. Nhưng không ngờ cái nhẫn bên trong có nhiều nấc nhà sư ráng sức giật mạnh song chỉ tổ làm cho tay đau nhức mà thủy chung vẫn không sao rút nhẫn ra được.

Tô Tinh Hà nghiêm sắc mặt nói:

- Sư đệ! Sư đệ đã chịu lời trọng thác của sư phụ lúc lâm chung. Có lý đâu lại từ chối trách nhiệm? Sư phụ đã trao nhẫn cho sư đệ, phải chăng là để trừ diệt Đinh Xuân Thu? Hư Trúc nói:

- Chính thế! Nhưng tiểu tăng đạo hạnh kém, làm sao làm nổi trọng trách đó?

Tô Tinh Hà nói:

- Lúc này chính sư đệ mới ra tay làm cho Đinh Xuân Thu xém mặt cháy mày, thất điên bát đảo, rồi ù té chạy. Sự thật rành rành ra đó chẳng lẽ còn giả mạo được ư?

Hư Trúc ngạc nhiên nói:

- Tiểu tăng có ra tay đâu mà tiền bối cứ đổ cho tiểu tăng?

Tô Tinh Hà thở dài nói:

- Sư đệ! Vụ này bên trong còn nhiều điểm khuất khúc, sư đệ chưa biết đấy thôi! Để rồi ta nói cho sư đệ nghe.

Ngừng một lát Tô Tinh Hà lại nói tiếp:

- Tiêu Dao phái trước đây đã có lệ: Khi chưởng môn tịch đi thì không nhất định do đại đệ tử lên kế vị. Trong bọn đệ tử bản phái hễ ai là người có võ công cao cường nhất sẽ được lên làm chức Chưởng môn. Sư phụ chúng ta trước có ba vị sư huynh, còn người là sư đệ nhỏ nhất. Khi thái sư phụ lâm chung, ba vị đồ đệ tử thí hơn thua, thì sư phụ chúng ta đoạt được chức Chưởng môn. Hai vị sư bá chúng ta có lẽ trong lòng không được hoan hỉ, nên viễn tẩu phương xa.

Ngừng một lát Tô Tinh Hà kể tiếp:

- Sư phụ thu hai người đồ đệ là ta và Đinh Xuân Thu, những điều sở học của sư phụ rất phức tạp: ai muốn làm Chưởng môn thì phải trội hết cả các môn. Không những tử võ mà thôi, mà còn tử cả cầm, kỳ, thi, họa nữa. Đinh Xuân Thu ngoài võ công ra, các môn khác y đều chẳng biết tý gì. Y tự lượng không có hy vọng tranh giành được chức Chưởng môn, nên y hạ thủ trước: đánh sư phụ tung xuống vực thẳm, lại đánh ta bị trọng thương!

Hư Trúc hỏi:

- Sao Đinh Xuân Thu lại không giết tiền bối đi?

Tô Tinh Hà đáp:

- Sư đệ đừng tưởng y nhân nghĩa đâu nhé! Sở dĩ y để ta sống là cũng có mục đích đó. Lúc đó ta bảo y: "Này Đinh Xuân Thu! Tuy võ công ngươi thắng được cả sư phụ lẫn sư huynh, song những môn huyền diệu của phái Tiêu Dao ngươi chưa làm được đến nơi, là bộ "Tiêu Dao Ngự Phong". Ngươi có muốn coi không?"

Tô Tinh Hà thở phào một cái rồi kể tiếp:

- Sư đệ! Sở dĩ bản phái mệnh danh là Tiêu Dao phái^^^ "Tiêu Dao Ngự Phong" đó ghi chép những võ công sâu rộng không biết đâu mà lường!

Pho sách này trước nay đều để chương môn nhân giữ. Mấy đời chương môn bản phái chỉ lĩnh hội được một vài phần trong đó mà thôi.

Tô Tinh Hà ngừng một lát rồi kể tiếp:

- Đinh Xuân Thu nghe ta đề cập đến pho sách này liền bảo ta: "Sư huynh cho tiểu đệ biết vậy hay lắm. Vậy sư huynh giao sách lại cho tiểu đệ thì tiểu đệ sẽ tha mạng sư huynh". Ta trả lời y: "Ta không phải là chương môn bản phái, đâu có quyền giữ pho sách này mà đưa cho người? Có điều ta biết nơi sư phụ cất giấu mà thôi. Người muốn giết ta thì cứ hạ thủ đi!".

Đinh Xuân Thu lại nói: "Dĩ nhiên pho sách này cất giấu ở bờ biển Tinh Tú, làm gì tiểu đệ không biết?"

Ta nói: "Đúng thế? Pho sách quả cất ở bờ biển Tinh Tú nếu người biết vậy thì tự mình cố mà tìm lấy!"

Y nghĩ thầm một lúc, biết rằng bờ biển Tinh Tú dài đến mấy trăm dặm thì việc tìm pho sách nhỏ xíu há phải dễ dàng? Y liền bảo:

- Được rồi! Tiểu đệ không giết sư huynh, nhưng từ đây trở đi sư huynh phải giả câm điếc, không được tiết lộ bí mật bản phái đối với người ngoài.

Sở dĩ Đinh Xuân Thu không giết ta là cốt ý muốn bức bách ta có ngày phải cung xưng cho y biết nơi dấu sách.

Y ra bờ biển Tinh Tú và có lẽ đã lật từng phiến đá để lục tìm song thủy chung vẫn không thấy pho kỳ thư "Tiêu Dao Ngự Phong".

Cứ mười năm một lần y lại đến quấy rầy ta bằng đủ cách cương có nhu có, để tra hỏi ta. Phen nay y lại đến vạ hỏi ta một lần nữa, y thấy không có hy vọng điều tra được. Mặt khác ta lại phá bỏ lời thề mở miệng nói năng. Y muốn giết ta để rửa hận.

© [HQD](#)